

தேவனுடைய சிட்சை

ஆகையால் நீங்கள் இளைப்புள்ளவர்களாய் உங்கள் ஆத்துமாக்களில் சோர்ந்துபோகாதபடிக்கு, தமக்கு விரோதமாய்ப் பாவிகளால் செய்யப்பட்ட இவ்விதமான விபரீதங்களைச் சகித்த அவரையே நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். பாவத்திற்கு விரோதமாய்ப் போராடுகிறதில் இரத்தஞ்சிந்தப்படத்தக்கதாக நீங்கள் இன்னும் எதிர்த்து நிற்கவில்லையே! அன்றியும், என் மகனே, கர்த்தருடைய சிட்சையை அற்பமாக எண்ணாதே, அவரால் கடிந்துகொள்ளப்படும்போது சோர்ந்து போகாதே. கர்த்தர் எவனிடத்தில் அன்புகூருகிறாரோ அவனை அவர் சிட்சித்து, தாம் சேர்த்துக்கொள்ளுகிற எந்த மகனையும் தண்டிக்கிறார் என்று பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லுகிறதுபோல உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிற புத்திமதியை மறந்தீர்கள். நீங்கள் சிட்சையைச் சகிக்கிறவர்களாயிருந்தால் தேவன் உங்களைப் புத்திரராக எண்ணி நடத்துகிறார்; தகப்பன் சிட்சியாத புத்திரருண்டோ? எல்லாருக்கும் கிடைக்கும் சிட்சை உங்களுக்குக் கிடையாதிருந்தால் நீங்கள் புத்திரராயிராமல் வேசிப்பிள்ளைகளாயிருப்பீர்களே. அன்றியும், நம்முடைய சரீரத்தின் தகப்பன்மார்கள் நம்மைச் சிட்சிக்கும்போது, அவர்களுக்கு நாம் அஞ்சி நடந்திருக்க, நாம் பிழைக்கத்தக்கதாக ஆவிகளின் பிதாவுக்கு வெகு அதிகமாய் அடங்கி நடக்க வேண்டுமல்லவா? அவர்கள் தங்களுக்கு நலமென்று தோன்றினபடி கொஞ்சக்காலம் சிட்சித்தார்கள்; இவரோ தம்முடைய பரிசுத்தத்துக்கு நாம் பங்குள்ளவர்களாகும்பொருட்டு நம்முடைய பிரயோஜனத்துக்காகவே

நம்மைச் சிட்சிக்கிறார். எந்தச் சிட்சையும் தற்காலத்தில் சந்தோஷமாய்க் காணாமல் துக்கமாய்க் காணும்; ஆகிலும் பிற்காலத்தில் அதில் பழகினவர்களுக்கு அது நீதியாகிய சமாதான பலனைத் தரும். ஆகையினால், நெகிழ்ந்த கைகளையும் தளர்ந்த முழங்கால்களையும் நீங்கள் திரும்ப நிமிர்த்தி, முடமாயிருக்கிறது பிசகிப்போகாமல் சொஸ்தமாகும்படிக்கு, உங்கள் பாதங்களுக்கு வழிகளைச் செவ்வைப்படுத்துங்கள் [எபி. 12:3-13].

எபிரெய நிருப ஆசிரியரின் ஏவுதல் பெற்ற எழுத்தின்படி நமது பரம பிதாவானவர் தமது பிள்ளைகள் எல்லோரையும் சிட்சிக்கிறார். நாம் ஒருபோதும் அவரால் சிட்சிக்கப்படாமல் இருப்போமானால், நாம் அவருடைய பிள்ளைகளில் ஒருவர் அல்ல என்பதை இது சுட்டிக்காட்டுகிறது. எனவே நாம் அவருடைய சிட்சையை உணரக் கூடியவர்களாக இருப்பது அவசியமாகும். கிறிஸ்தவர்கள் என்று அறிக்கையிடும் சிலர் தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களின்மீதும் நன்மைகளின்மீதும் மட்டுமே பார்வை வைத்திருக்கிறார்கள். எதிர்மறையான எந்தச் சூழ்நிலையும் பிசாசின் தாக்குதல் என்றும், அதில் தெய்வீக நோக்கம் எதுவும் இல்லை என்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். தேவன் தமது சிட்சையின் மூலமாக அவர்களை மனந்திரும்புதலுக்குள் கொண்டுவர முயன்று கொண்டிருக்கும்போது, இப்படி அர்த்தம் எடுத்துக்கொள்வது மிகப் பெரிய பிழையாகும்.

தங்கள் பிள்ளைகள் கற்றுக்கொள்ளுவார்கள், முதிர்ச்சியடைவார்கள், பொறுப்புள்ள வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தப்படுத்தப்படுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளை ஒழுங்குபடுத்தி கிறார்கள். தேவனும் நாம் ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக வளர்ச்சியடைய வேண்டும், தமது ஊழியத்துக்கு அதிகப் பயனுள்ளவர்களாக ஆக வேண்டும், அவருடைய நியாயாசனத்துக்கு முன்பாக நிற்க ஆயத்தமாக வேண்டும் என்பதற்காக நம்மைச் சிட்சிக்கிறார். அவர் நம்மிடம் அன்பு காட்டுவதினாலும், நாம் அவருடைய பரிசுத்தத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்று வாஞ்சிப்பதினாலும் நம்மைச் சிட்சிக்கிறார். நமது அன்பான பரம பிதாவானவர் நமது ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி குறித்த ஒப்படைப்பைக் கொண்டிருக்கிறார். ‘உங்களில் நற்கிரியையைத் தொடங்கினவர் அதை இயேசுகிறிஸ்துவின் நான்பரியந்தம் முடிய நடத்திவருவார்’ என்று வேதவசனம் சொல்லுகிறது [பிலி. 1:5].

எந்தப் பிள்ளையும் தன் பெற்றோரின் அடிகளைச் சந்தோஷத்தோடு ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. நாம் தேவனால் சிட்சிக்கப்படும்போது அந்த அனுபவம் சந்தோஷமாக இருப்பதில்லை, துக்கமாகவே காணப்படுகிறது என்று நாம் வாசிக்கிறோம். என்றாலும்,

அது இறுதியில் ‘நீதியாகிய சமாதான பலனைக்’ கொடுக்கிறபடியால் அது நமது நிலையைச் சிறப்பாக்குகிறது.

எப்போது, எப்படி தேவன் நம்மைச் சிட்சிக்கிறார்?

எந்தவொரு நல்ல தகப்பனையும்போல தேவன் நாம் கீழ்ப்படியாமல் போகும்போது நம்மைச் சிட்சிக்கிறார். எப்போது நாம் அவருக்குக் கீழ்ப்படியாமல் போனாலும், அவருடைய சிட்சையை எதிர்பார்க்கும் அபாயத்தில் இருக்கிறோம். என்றாலும், ஆண்டவர் அதிக இரக்கமுள்ள வராக இருக்கிறபடியால், இயல்பாக அவர் நாம் மனந்திரும்புவதற்கு அதிகமான நேரத்தைக் கொடுக்கிறார். அவர் தொடர்ந்து எச்சரித்த போதும், நாம் தொடர்ந்து கீழ்ப்படியாமையில் நடக்கும்போதுதான் சிட்சைக்கு ஆளாகிறோம்.

தேவன் எவ்வாறு நம்மைச் சிட்சிக்கிறார்? முந்தைய அத்தியாயத்தில் நாம் பார்த்தபடி தேவனுடைய சிட்சை பலவீனம், நோய் அல்லது அகால மரணத்தின் வடிவில் வரலாம்:

இதினிமித்தம், உங்களில் அநேகர் பலவீனரும் வியாதியுள்ளவர்களும்ாயிருக்கிறார்கள்; அநேகர் நித்திரையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். நம்மை நாமே நிதானித்து அறிந்தால் நாம் நியாயந்தீர்க்கப்படோம். நாம் நியாயந்தீர்க்கப்படும்போது உலகத்தோடே ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்படாதபடிக்கு, கர்த்தராலே சிட்சிக்கப்படுகிறோம் [1 கொரி. 11:30-32].

எல்லா வியாதியும் தேவனுடைய சிட்சை என்ற முடிவுக்கு நாம் உடனடியாக வந்துவிடக் கூடாது [யோபின் எடுத்துக்காட்டு நினைவுக்கு வருகிறது]. என்றாலும், நோயினால் பாதிக்கப்பட்டோமானால், நாம் கீழ்ப்படியாமையின் மூலமாகத் தேவனுடைய சிட்சைக்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறோமா என்பதை அறிய, ஒரு ஆவிக்குரிய தற்பரிசோதனையை மேற்கொள்வது ஞானமுள்ள காரியமாகும்.

நம்மை நாமே நிதானித்து அறிவோமானால் நம்மால் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பைத் தவிர்க்க முடியும். அதாவது, நாம் நமது பாவத்தை உணர்ந்து, மனந்திரும்ப வேண்டும். நமது நோய் சிட்சையின் காரணமாக வந்திருக்குமானால், நாம் மனந்திரும்பும்போது அது குணமாகுதலைக் கொண்டுவரும்.

தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பின் மூலமாக நாம் உலகத்தோடு குற்றத் தீர்ப்புக்கு ஆளாகுவதை உண்மையில் தவிர்க்கிறோம் என்று பவுல் சொல்லுகிறார். அவர் சொல்லுவதின் அர்த்தம் என்ன? தேவனுடைய சிட்சை நம்மை மனந்திரும்புதலுக்கு வழிநடத்துகிற படியால், இறுதியில் நாம் உலகத்தாரோடு சேர்ந்து நரகத்தில் தள்ளப்

படாமல் காக்கப்படுகிறோம் என்பதே அவர் சொல்லுவதின் அர்த்தமாகும். பரலோகத்துக்குச் செல்லவிருப்பவர்கள் விரும்பினால் பரிசுத்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தில் இருப்பவர்களுக்கு இதை ஏற்றுக்கொள்ளுவது கடினமாகவே இருக்கும். ஆனால் இயேசுவின் மலைப்பிரசங்கத்தை வாசித்தவர்கள், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்கள் மட்டுமே பரலோகத்துக்குள் பிரவேசிப்பார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளுவார்கள் [பார்க்க, மத். 7:21]. எனவே, நாம் மனந்திரும்பாமல் பாவத்திலேயே இருப்போமானால், நித்திய ஜீவனை இழந்துபோவோம். நம்மை மனந்திரும்புதலுக்கு வழிநடத்தி, நரகத்திலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றும் தேவனுடைய சிட்சைக்காக அவரைத் துதிப்போமாக!

தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்கு ஒரு கருவியாக சாத்தான்

தேவன் தமது சிட்சிக்கும் நோக்கத்துக்காகச் சாத்தானைக் கூடப் பயன்படுத்துவார் என்பது பல வேத வசனங்களிலிருந்து தெளிவாகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, மத்தேயு 18ஆம் அதிகாரத்தில் காணப்படும் மன்னிக்காத ஊழியக்காரனைக் குறித்த உவமைக் கதையில், அவனுடைய எஜமான் தான் அவனை மன்னித்தபோதிலும் அவன் சக ஊழியக்காரனை மன்னிக்கவில்லை என்று அறிந்தபோது அவன் கோபமடைந்தான் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். அவன் அந்த ஊழியக் காரன் தான் “பட்ட கடனையெல்லாம் தனக்குக் கொடுத்துத் தீர்க்கு மளவும் உபாதிக்கிறவர்களிடத்தில் அவனை ஒப்புக்கொடுத்தான்” [மத். 18:34]. எச்சரிக்கையளிக்கும் வார்த்தைகளோடு இயேசுவானவர் இந்த உவமைக் கதையை முடிக்கிறார்:

நீங்களும் அவனவன் தன் தன் சகோதரன் செய்த தப்பிதங்களை மனப்பூர்வமாய் மன்னியாமற் போனால், என் பரமபிதாவும் உங்களுக்கு இப்படியே செய்வார் என்றார் [மத். 18:35].

“உபாதிக்கிறவர்கள்” என்று குறிப்பிடப்படுகிறவர்கள் யார்? இது சாத்தானையும் அவனுடைய பிசாசுகளையுமே குறிக்க வேண்டும். தேவன் தமது கீழ்ப்படியாத பிள்ளை மனந்திரும்ப வேண்டும் என்பதற்காக அவனைப் பிசாசிடம் கொடுக்கலாம். கெட்ட குமாரன் கற்றுக்கொண்டதுபோல அழிவும் கஷ்டங்களும் மக்களை மனந்திரும்பு தலுக்குள் கொண்டுவரக் கூடியவையாக இருக்கின்றன [பார்க்க, லூக்கா 15:14-19].

பழைய ஏற்பாட்டில், தருதியுள்ள மக்களின் வாழ்க்கையில் சிட்சையையோ அல்லது நியாயத்தீர்ப்பையோ கொண்டுவருவதற்காக தேவன் சாத்தானையோ அல்லது தீய ஆவிகளையோ பயன்படுத்துவதற்குப் பல எடுத்துக்காட்டுகளை நாம் காண முடியும். ஒரு எடுத்துக் காட்டை நாம் நியாயாதிபதிகள் ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் பார்க்கிறோம்.

“அபிமெலேக்குக்கும் சீகேமின் பெரிய மனுஷருக்கும் நடுவே பொல்லாப்பு உண்டாக்கும் ஆவியைத் தேவன் வரப்பண்ணினார்” [நியா. 9:23]. கிதியோனின் குமாரர்களுக்கு எதிராக அவர்கள் செய்த தீய செயல்களுக்குரிய நியாயத்தீர்ப்பைக் கொண்டுவரவே தேவன் இப்படிச் செய்தார்.

சவுல் ராஜாவை மனந்திரும்புதலுக்குள் கொண்டுவரும்படியாக “கர்த்தரால் வரவிடப்பட்ட ஒரு பொல்லாத ஆவி” அவனைக் கலங்கப் பண்ணியது என்று நாம் வாசிக்கிறோம் [1 சாமு. 16:14]. என்றாலும், சவுல் ஒருபோதும் மனந்திரும்பவில்லை, இறுதியில் அவன் தன்னுடைய மீறுதலின் காரணமாகப் போர்க்களத்தில் கொல்லப்பட்டான்.

இந்த இரண்டு பழைய ஏற்பாட்டு எடுத்துக்காட்டுகளிலும், இந்தத் தீய ஆவிகள் தேவனால் அனுப்பப்பட்டன என்று வேதாகமம் சொல்லுகிறது. இதற்காக தேவன் தமக்கு ஊழியம்செய்யும்படி பரலோகத்தில் தீய ஆவிகளை வைத்திருக்கிறார் என்று அர்த்தம்கொள்ளக் கூடாது. தீய ஆவிகளின் துன்புறுத்தலின் மூலமாகப் பாவிகள் மனந்திரும்புவார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பில் சிறிது காலம் அவை உபாதிக்கும்படி அவர் இடம் கொடுக்கிறார்.

தேவனுடைய சிட்சைக்கு வேறு வழிவகைகள்

பழைய உடன்படிக்கையின் கீழாக தேவன் அடிக்கடி பஞ்சத்தையோ அல்லது எதிரிகளையோ அனுப்பியதின் மூலமாக தமது மக்களைச் சிட்சித்தார் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இறுதியில் அவர்கள் மனந்திரும்புவார்கள், அவர் அவர்களை எதிரிகளின் கைகளிலிருந்து தப்பிவிப்பார். பல ஆண்டுகள் ஒடுக்கப்பட்ட பிறகும், எச்சரிக்கப்பட்ட பிறகும், அவர்கள் மனந்திரும்ப மறுப்பார்களானால், தேவன் இறுதியில் ஒரு அந்நிய நாடு அவர்களை முற்றிலுமாக ஜெயித்து, மக்களைத் தங்கள் நாட்டுக்குச் சிறையிருப்பில் கொண்டு செல்லும்படி அவர் அனுமதித்தார்.

புதிய உடன்படிக்கையின் கீழாக தேவன் தமக்குக் கீழ்ப்படியாத பிள்ளைகளைச் சிட்சிக்கும்படி அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் துன்பங்கள் வரும்படி செய்யக் கூடும். அல்லது அவர்களுடைய எதிரிகள் அவர்களைத் துன்பப்படுத்த அவர் அனுமதிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, இந்த அத்தியாயத்தின் துவக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மேற்கோள் வசனங்கள் [எபி. 12:3-13] எபிரெய விசுவாசிகள் தங்கள் விசுவாசத் துக்காகத் துன்புறுத்தப்பட்டதின் பின்னணியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் எல்லாத் துன்புறுத்தலும் கீழ்ப்படியாமையின் காரணமாக அனுமதிக்கப்பட்டது என்று சொல்ல முடியாது. ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே நிதானித்து அறிய வேண்டும்.

தேவனுடைய சிட்சைக்குச் சரியாகச் செவிசாய்த்தல்

இந்த அத்தியாயத்தின் துவக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள எச்சரிப்பின்படி நாம் இரண்டில் ஒரு வழியில் தேவனுடைய சிட்சைக்குத் தவறான வகையில் செவிசாய்க்கலாம். நாம் “கர்த்தருடைய சிட்சையை அற்பமாக எண்ணலாம்” அல்லது “அவரால் கடிந்துகொள்ளப்படும்போது சோர்ந்துபோகலாம்” [எபி. 12:5]. நாம் தேவனுடைய சிட்சையை உணராமல் இருப்பதோ அல்லது அதைப் புறக்கணிப்பதோ அதை அற்பமாக எண்ணுவதாகும். தேவனுடைய சிட்சையைக் குறித்துச் சோர்ந்துபோவது என்றால், அவருடைய சிட்சை மிகவும் கடினமானது என்ற எண்ணத்தில் அவரைப் பிரியப்படுத்தும் முயற்சியை விட்டுவிடுவதாகும். தேவன் நம்மை நேசிக்கிறார் என்பதையும், அவர் நமது நன்மைக்காகவே சிட்சிக்கிறார் என்பதையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். நாம் அவருடைய சிட்சையின் அன்பின் கரத்தை உணரும்போது, மனந்திரும்பி அவருடைய மன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

நாம் மனந்திரும்பும்போது தேவனுடைய சிட்சையிலிருந்து விடுபடுவதை எதிர்பார்க்க முடியும். என்றாலும், நமது பாவங்களின் தவிர்க்க முடியாத பின்விளைவுகளிலிருந்து நாம் விடுபடுவதை எதிர்பார்க்க முடியாது. நாம் தேவனுடைய இரக்கத்துக்காகவும், உதவிக்காகவும் வேண்டிக்கொள்ளலாம். தங்களைத் தாழ்த்தி ஆவியில் நொறுங்குண்டவர்களைத் தேவன் கவனிக்கிறார் [பார்க்க, ஏசாயா 66:2]. “அவருடைய கோபம் ஒரு நிமிஷம், அவருடைய தயவோ நீடிய வாழ்வு; சாயங்காலத்தில் அழுகை தங்கும், விடியற்காலத்தில் களிப்புண்டாகும்” என்று தேவன் வாக்குத்தத்தம்பண்ணியிருக்கிறார் [சங். 30:5].

இஸ்ரவேலின்மீது நியாயத்தீர்ப்பு இறங்கியபிறகு தேவன் இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார்:

இமைப்பொழுது உன்னைக் கைவிட்டேன்; ஆனாலும் உருக்கமான இரக்கங்களால் உன்னைச் சேர்த்துக் கொள்வேன். அற்பகாலம் மூண்ட கோபத்தினால் என் முகத்தை இமைப்பொழுது உனக்கு மறைத்தேன்; ஆனாலும் நித்திய கிருபையுடன் உனக்கு இரங்குவேன் என்று கர்த்தராகிய உன் மீட்பர் சொல்லுகிறார் [ஏசாயா 54:7-8].

தேவன் நல்லவராகவும் இரக்கம் உள்ளவராகவும் இருக்கிறார்!

தேவனுடைய சிட்சையைக் குறித்து மேலும் ஆய்வு செய்ய, பார்க்க: 2 நாளா. 6:24-31, 36-39; 7:13-14; சங். 73:14; 94:12-13; 106:40-46; 118:18; 119:67, 71; எரே. 2:29-30; 5:23-25; 14:12; 30:11; ஆகாய் 1:2-13; 2:17; அப். 5:1-11; வெளி. 3:19.

உபவாசமிருத்தல்

உபவாசமிருத்தல் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு உணவையும் பானங்களையும் அருந்துவதைவிட்டு விலகியிருப்பதாகும். வேதாகமத்தில் உபவாசமிருந்த பலரைக் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிலர் எல்லா வகை உணவையும் சாப்பிடுவதிலிருந்து விலகியிருக்கிறார்கள். சிலர் தங்கள் உபவாச கால அளவில் சில குறிப்பிட்ட வகை உணவை மட்டும் விலக்கிவைக்கிறார்கள். இரண்டாவது உபவாசத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தானியேலின் மூன்று வார உபவாசத்தைக் குறிப்பிடலாம். அந்தக் காலகட்டத்தில் அவர் “ருசிகரமான அப்பத்தையும்... இறைச்சியையும், திராட்சரசத்தையும்” விலக்கிவைத்தார் [தானி. 10:3].

உணவை மட்டுமின்றி, நீரை அருந்தாமலும் உபவாசம் இருந்தவர்களைக் குறித்த சில எடுத்துக்காட்டுகளும் வேதாகமத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இப்படிப்பட்ட முழுமையான உபவாசம் அபூர்வமானதாகும். அது மூன்று நாட்களுக்கு அதிகமாக இருக்குமானால், அது இயல்புக்கு அப்பாற்பட்டது என்றே கருத வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, மோசே நாற்பது நாட்கள் உணவும் தண்ணீரும் இல்லாமல் இருந்த போது, அவர் தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் இருந்தார். அதன் காரணமாக அவருடைய முகம் பிரகாசமாக இருந்தது [பார்க்க, யாத். 34:28, 29]. அவர் தனது முதலாவது உபவாசத்தைத் தொடர்ந்து மேலும் நாற்பது நாட்கள் உபவாசம் இருந்தார் [பார்க்க, உபா. 9:9, 18]. அவருடைய இரண்டு உபவாசங்களும் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்டவையாக இருந்தன. எவரும் அதன்படி செய்ய முயலக் கூடாது. தேவனுடைய இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட உதவி இல்லாமல், ஒரு சில நாட்களுக்கு மேல் தண்ணீர் இல்லாமல் பிழைத்திருப்பது கடினமாகும். நீர் இழப்பு மரணத்துக்கு இட்டுச் செல்லுகிறது.

தண்ணீரில்லாமல் செல்லுவது மட்டுமே உடல் ஆரோக்கியத்துக்குத் தீங்கான காரியம் என்று சொல்ல முடியாது. நீண்ட நாட்களுக்கு